

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Jachury a soudkyně Mgr. Jitky Stíbralové a Mgr. Zdeňky Burdové v právní věci

žalobkyně: **Havas Media Czech Republic, s.r.o.**, IČO 24166502
sídlem Mikuleckého 1311/8, 147 00 Praha 4 - Braník
zastoupená advokátem JUDr. Danielem Weinholdem, Ph.D.
sídlem Na Florenci 15, 110 00 Praha 1

proti

žalovaným: 1. **MÉDEA, a.s.**, IČO 25130013
sídlem Mikuleckého 1311/8, 147 00 Praha 4 - Braník
2. **Mgr. J. S.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
oba zastoupeni advokátem JUDr. Martinem Richterem, Ph.D.
sídlem Seifertova 2919/12, 130 00 Praha 3

o zaplacení 127 500 000 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalovaných proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 7. listopadu 2023, č. j. 42 C 174/2023-171,

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve vztahu k žalovanému č. 2 **ruší** a v tomto rozsahu se věc vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

- Napadeným rozsudkem soud prvního stupně výrokem pod bodem I. uložil žalovaným povinnost zaplatit žalobkyni částku 127 500 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení 15 % z této částky od 30. 5. 2023 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku. Výrokem pod bodem II. uložil žalovaným povinnost zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3 627 075,50 Kč k rukám právního zástupce žalobkyně do tří dnů od právní moci rozsudku.
- Soud prvního stupně takto rozhodl o žalobě, na základě které se žalobkyně domáhala na žalované zaplacení předmětné částky s tím, že žalované č.1 v rámci její podnikatelské činnosti vznikl dluh vůči žalobkyni, který první žalovaná uznala „Dohodou o uznání dluhu a splnění dluhu“ ze dne 28. 2. 2023, kdy uznáný dluh činil 127 500 000 Kč a vznikl z titulu nároku na úhradu plateb z obchodních případů, které měla obdržet žalobkyně, ale namísto toho byly uhrazeny žalované č. 1. Žalovaný č. 2 pro případ, že žalovaná č. 1 žalobkyni řádně a včas neuhradí předmětnou pohledávku a dostane se do prodlení, přistoupil k dluhu jako ručitel a rovněž dluh uznal. Po uplynutí splatnosti dohodnuté v předmětné dohodě žalovaní ničeho nezaplatili.
- Žalovaní shodně navrhli žalobu zamítnout s tím, že nárok neuznávají ani zčásti, když jsou si vědomi, že se žaloba se opírá o uznání dluhu a ručitelské prohlášení žalovaného č.2, avšak namítli, že tato právní jednání jsou neplatná z důvodů, za kterých tyto listiny s uznáním dluhu a ručením byly žalovaným č.2 podepsány, kdy právní jednání (podpis listin) byl získán bezprávní výhrůžkou spočívající v podání insolvenčního návrhu, kdy žalobkyně zneužila skutečnost, že na žalovanou č.1 bylo vedeno insolvenční řízení a žalobkyně, i když byla informována žalovanými, že předmětné

Shodu s prvopisem potvrzuje B. Ch.

insolvenční řízení je obchodní válkou mezi žalovanou č. 1 a jejím konkurentem společností „No Limits a.s.“, deklarovala, že se k podanému insolvenčnímu návrhu připojí, pokud nebude vylepšena její pozice v závazkovém vztahu, a to konkrétně, že dojde k uznání dluhu ze strany žalované č.1 a podepsání ručitelského prohlášení ze strany druhého žalovaného. Takový postup žalobkyně hodnotí žalování jako nepoctivý a nezákonný.

4. Soud prvního stupně po provedeném dokazování, které je popsáno v bodě 4. odůvodnění napadeného rozsudku s tím, že soud prvního stupně neprováděl žalovanou stranou navržené důkazy, kdy neprovedení odůvodnil v bodě 5., pak s odkazem na § 2053, § 2018 odst. 1, 2 o. z. uzavřel, že má za prokázané, že dne 28. 2. 2023 žalobkyně a žalovaná č.1 uzavřely „Dohodu o uznání dluhu a splnění dluhu“, kterým žalovaná č.1 uznala dluh vůči žalobkyni ve výši 127 500 000 Kč s příslušenstvím, přičemž tento dluh uznala co do důvodu a výše a zavázala se jej zaplatit nejpozději do 90 dnů od uzavření dohody, tedy do 29. 5. 2023. Dále soud prvního stupně vzal za prokázané, že žalovaný č.2 prohlásil písemně (zároveň) s uzavřením Dohody dne 28. 2. 2023, že dluh, včetně jejího příslušenství a žalobkyně splní do 10 dnů ode dne doručení písemné výzvy žalobkyně k úhradě dluhu pro případ, že tak neučiní žalovaná č.1. První žalovaná dluh nesplnila, byla řádně vyzvána dle Dohody, stejně tak byl vyzván druhý žalovaný ke splnění dluhu za první žalovanou, což však ani jeden z nich neučinil. Jelikož došlo k uznání dluhu a převzetí ručení, soud prvního stupně žalobě vyhověl. Soud prvního stupně označil námitky žalovaných o tom, že dohoda byla neplatná, neboť žalobkyně zneužila svého postavení tím, že podmínila nepodání insolvenčního návrhu, uznáním dluhu a podepsáním ručitelského prohlášení, za liché. V řízení bylo prokázáno, že předmětnou dohodu žalovaný č.2 podepsal jako v pozici věřitele, tak v pozici dlužníka, kdy stejně, tak by žalobkyně musela podávat insolvenční návrh či podávat přihlášku tak, že by ji musel jakožto jednatel podepsat i druhý žalovaný a je proto naprosto absurdní, že by žalovaný č.2 vyhrožoval a sám sobě při podpisu uznání dluhu ručitelského prohlášení, tato námitka nemůže obstát. O náhradě nákladů řízení soud prvního stupně rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř..
5. Proti tomuto rozsudku podali žalovaní včasné odvolání, a to proti oběma výrokům rozsudku soudu prvního stupně, když své odvolání opřeli o odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. c), d), g) o. s. ř. Především namítli, že pro ně byl postup soudu prvního stupně nepředvídatelný a překvapivý. Z toho důvodu byl nesprávně zjištěn skutkový stav věci. Za nepředvídatelný a překvapivý považovali odvolatelé rozsudek soudu prvního stupně v tom směru, že jediným úkonem, který soud prvního stupně vůči žalovaným před zahájením prvního jednání ve věci učinil, bylo až předvolání k jednání na 7. 11. 2023. Žalobu žalovaným zaslal spolu s tímto předvoláním, a to po více než třech měsících od zahájení řízení. Nikdy soud prvního stupně nevyzval žalované k vyjádření či označení důkazů, ačkoliv to zákon předvídá ve smyslu § 114a odst. 2 písm. a) o. s. ř. Soud prvního stupně tedy nedostál své povinnosti připravit řádně jednání. Žalovaní tak dostali prostor své vyjádření a důkazní návrhy přednést až právě při jednání konaném dne 7. 11. 2023. Na němž žalovaní namítli neplatnost Dohody o uznání dluhu, jakož i neplatnost ručitelského prohlášení. Prokázání neplatnosti uvedených typů právních jednání chtěli žalovaní prokázat třemi důkazními návrhy, a to provedením účastnického výslechu druhého žalovaného, výslechu M. G. – xxx žalobkyně a dále komunikací, která se k těmto právním jednáním váže. Soud prvního stupně všechny návrhy zamítl. Soud prvního stupně uzavřel, že bylo jasně a zřetelně objasněno, že žalovaný č.2 sám podepisoval předmětné listiny, a to jak z pozice věřitele tak z pozice dlužníka. Žalovaní přitom tuto skutečnost nespороvali, ale až na jednání se dozvěděli, že jimi tvrzené skutečnosti a navrhované důkazy nepovažuje soud za dostatečné. Přesto soud prvního stupně výslovně odmítl žalovaným poskytnout poučení podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. k doplnění tvrzení a označení důkazů, čímž jakékoliv případné poučení učinil obsoletním, když žalovaní ani nedostali prostor mu vyhovět. Dále žalovaní namítají nesprávné právní posouzení věci, kdy soud prvního stupně stěžejní námitku žalovaných tj. námitku neplatnosti uznání dluhu a ručitelského prohlášení odmítl s tím, že stejně by žalobkyně musela podávat insolvenční návrh či podávat přihlášku

Shodu s prvopisem potvrzuje B. Ch.

pohledávky, přičemž jako jednatel by musel podepsat tyto listiny sám žalovaný č.2. Tento závěr však není správný. Oprávnění tyto úkony činit za právnickou osobou se neřídí hmotněprávní předpisy ale procesními předpisy. Závěr soudu o nutnosti spolupodpisu těchto podání ze strany žalovaného č. 2 není správný, neboť procesní úkony za právnickou osobou v civilním řízení může zásadně činit pouze jedna osoba, a to konkrétně člen statutárního orgánu ve smyslu § 21 odst. 1 písm. a) o. s. ř., a to bez ohledu na jeho způsobilost jednat za právnickou osobu podle hmotného práva. Z uvedených důvodů proto žalovaní navrhli zrušení rozsudku soudu prvního stupně a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

6. Žalobkyně ve svém vyjádření k odvolání žalovaných navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného s tím, že procesní postup soudu prvního stupně byl předvídatelný a správný. Žalovaní nereagovali ani na předžalobní výzvy, ani na doručenou žalobu. Žalovaní měli možnost se vyjádřit bez výzvy soudu. Není povinností soudu žalované písemně vyzývat k vyjádření k v žalobě. K průběhu jednání žalovaní neučinili žádný způsobilý důkazní návrh. Rozsudek spočívá na správných skutkových zjištěních a na správném právním posouzení věci. Oprávněný nátlak nemůže být důvodem neplatnosti právního jednání uzavřeného pod jeho vlivem.
7. Dříve než odvolací soud mohl přezkoumat rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu k oběma žalovaným a rozhodnout tak o odvolání obou žalovaných, došlo za odvolacího řízení ke zjištění úpadku žalované č. 1 společnosti MÉDEA a. s. Městský soud v Praze ve věci dlužnice MÉDEA a. s. usnesením ze dne 18. 10. 2024, č. j. MSPH 96 INS 3349/2024–A-56 zjistil úpadek žalované č. 1. Účinky prohlášení úpadku ve vztahu k ní nastaly dnem zveřejnění v 21. 10. 2024 v insolvenčním rejstříku. Ve vztahu k žalované č.1 tak došlo k přerušení řízení podle § 140a IZ. Ve vztahu k žalované č.1 tak odvolací soud nemohl v odvolacím řízení pokračovat a rozhodnout. Řízení je o nároku proti žalované č. 1 ze zákona přerušeno a bude na soudu prvního stupně, aby sledoval průběh insolvenčního řízení a pomínou-li účinky spojené s prohlášením úpadku na žalovanou č. 1, pak teprve bude moci být pokračováno v odvolacím řízení a soudem prvního stupně bude věc opětovně předložena k rozhodnutí odvolacímu soudu o odvolání žalované č.1 proti napadenému rozsudku.
8. Ve vztahu k druhému žalovanému však k přerušení řízení nedošlo, neboť ve smyslu § 140a odst. 3 IZ, přerušení řízení působí na účastníky řízení, kteří v řízení vystupují na téže straně jako dlužník, jen jde-li o nerozlučné společenství nebo o vedlejší účastenství. Proto odvolací soud mohl rozhodnout o odvolání žalovaného č.2.
9. Odvolací soud proto z podnětu podaného odvolání žalovaným č.2 přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně v uvedeném rozsahu, jakož i řízení jeho vydání předcházející podle § 212 a § 212a o. s. ř., a poté dospěl k závěru, že ve vztahu k žalovanému č.2 nelze rozsudek soudu prvního stupně ani potvrdit ani změnit, neboť řízení je stíženo vadou, která může mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.
10. *Podle § 114a odst. 1 o. s. ř., nebylo rozhodnuto podle § 114 odst. 2, připraví předseda senátu jednání tak, aby bylo možné rozhodnout zpravidla při jediném jednání.*

Podle § 114a odst. 2 písm. a) o. s. ř., za tím účelem předseda senátu žalovaného, popřípadě ostatní účastníky, kteří nepodalí návrh na zahájení řízení, vyzve, aby se ve věci písemně vyjádřili a aby soudu předložili listinné důkazy, již se dovolávají, ledaže se takový postup jeví s ohledem na povahu věci neúčelným.

Podle § 118a odst. 1 o. s. ř., ukáže-li se v průběhu jednání, že účastník nevylicil všechny rozhodné skutečnosti, nebo že je uvedl neúplně, předseda senátu jej vyzve, aby svá tvrzení, doplnil a poučil jej, o čem má tvrzení doplnit a, jaké by byly následky nesplnění této výzvy.

Podle § 118a odst. 3 o. s. ř., zjistí-li předseda senátu v průběhu jednání, že účastník dosud nenavrl důkazy potřebné k prokázání všech svých sporných tvrzení, vyzve jej, aby tyto důkazy označil bez zbytečného odkladu a poučil jej o následcích nesplnění této výzvy.

Shodu s prvopisem potvrzuje B. Ch.

11. Jednou z námitek žalovaného v odvolacím řízení byla ta skutečnost, že soud prvního stupně po zahájení řízení spolu s doručením žaloby, případně později před prvním jednáním ve věci nevyzval žalované k podání vyjádření k žalobě. Jeho první vyjádření bylo učiněno až na prvním nařízeném jednání. Tím byl dle odvolatele zkrácen na svých právech. Sama okolnost, že soud prvního stupně nařídil ve věci jednání, aniž žalované vyzval, aby se ve věci písemně vyjádřili, a aby soudu předložili listinné důkazy, jichž se dovolávají, sama o sobě ještě nepředstavuje vadu řízení, která by případně vedla odvolací soud ke zrušení rozsudku soudu prvního stupně. Jak upravuje výše uvedené ustanovení § 114a odst. 1, 2 o. s. ř. předseda senátu má připravit jednání tak, aby bylo možné věc rozhodnout zpravidla při jediném jednání. Za tím účelem, pokud není nařízeno přípravné jednání podle § 114c o. s. ř., je účelné, aby soud adresoval žalovanému výzvu, aby se k žalobě skutkově vyjádřil a navrhl ke svým tvrzením relevantní důkazy. Tento postup však není obligatorní, neboť soud prvního stupně může vyhodnotit, že takový postup se jeví s ohledem na povahu věci neúčelným. Neučiní-li soud prvního stupně výzvu podle § 114a odst. 2 o. s. ř. a nařídí ve věci první jednání, může to vést k situaci, že první skutkové vyjádření žalovaného ve věci je součástí prvního jednání. Pak jsou však na průběh takového jednání kladeny zvýšené požadavky v tom směru, že soud prvního stupně musí být připraven reagovat na vyjádření žalované strany ve věci. Pokud následně žalovaná strana při takovém jednání učiní skutkové i právní vyjádření, pak soud prvního musí na vyjádření procesně relevantním způsobem reagovat a eventuálně, na základě uvedených skutkových tvrzení, dát účastníkům poučení ve smyslu § 118a o. s. ř.
12. V posuzované věci z protokolu o jednání ze dne 7. 11. 2023 vyplývá, že žalovaní jednak namítali neplatnost Dohody o uznání a splacení dluhu ze dne 28. 2. 2023, jakož i neplatnost Ručitelského prohlášení žalovaného č. 2 z téhož dne, avšak zároveň namítli, že žalobkyně nedoložila ničeho ke svému žalobou uplatněnému nároku, než prostou skutečnost, že z její strany bylo toliko fakturováno. Žalovaní namítli, že sama existence faktur nepostačuje k prokázání existence nároku (pohledávky). Z uvedeného tedy vyplývá, že součástí skutkového vyjádření odvolatele byla jednak námitka neplatnosti uznávacího prohlášení a ručitelského prohlášení z důvodu bezprávné výhrůžky činěné ze strany žalobkyně na žalovaného č. 2 při podpisu těchto listin a jednak námitka, že dluh, který byl uznán, a ke kterému druhý žalovaný č. 2 přistoupil jako ručitel, fakticky neexistuje, neboť se uplatněná pohledávka opírá „pouze o faktury“ vystavené žalobkyní. I následně po provedeném dokazování listinnými důkazy právní zástupce žalovaných namítl, že: „provedené důkazy neprokazují existenci nároku. Jedná se vesměs o faktury dokládající, že nárok žalobkyně toliko fakturovala a nejspíše i účtovala či, nikoliv o tom, že plnění bylo skutečně provedeno“. Dále z protokolu o jednání vyplývá, že soud prvního stupně nepovažoval za nutné, aby žalované poučil podle § 118 a odst. 1 a 3 o. s. ř. Soud prvního stupně v odůvodnění svého rozsudku uvádí, proč neprovedl žalovanou stranou navržené důkazy a vyjadřuje se v tom směru, že jak Dohodu o uznání dluhu tak Ručitelské prohlášení považuje za platná právní jednání. Žádným způsobem se však nevyjadřuje k námitce žalovaných, že dluh, který byl ze strany žalovaného č. 1 uznán, a ke kterému žalovaný č. 2 přistoupil jako ručitel neexistuje, respektive nijak nehodnotí námitku, že tento dluh prokazují pouze vystavené faktury. V tomto shledává odvolací soud zásadní pochybení soudu prvního stupně.
13. *Podle § 2053 o. z., uzná-li někdo svůj dluh, co do důvodu i výše prohlášením učiněném v písemné formě, má se za to, že dluh v rozsahu uznání v době uznání trval.*
- Podle § 2018 odst. 1 o. z., kdo věřiteli prohlásí, že ho uspokojí, jestliže dlužník věřiteli svůj dluh nesplní, stává se dlužníkovým ručitelem. Nepřijme-li věřitel ručitele, nemůže po něm nic žádat.*
- Podle § 2018 odst. 2 o. z., ručitelské prohlášení vyžaduje písemnou formu.*
- Podle § 2023 odst. 1 o. z., ručitel může vůči věřiteli uplatnit všechny námitky, které má proti věřiteli dlužník.*
14. Uznání dluhu je, spolu se smluvní pokutou, způsobem utvrzení dluhu. Uznání dluhu není právním titulem vzniku dalšího závazku vedle závazku původního. Existující dluh se jím potvrzuje, nezpůsobuje však jeho zánik. Uznáním se nemění právní důvod dluhu. Uznání je tak nástrojem

Shodu s prvopisem potvrzuje B. Ch.

preventivním a vede k posílení procesní pozice věřitele v případném sporu. Důsledkem uznání dluhu písemným prohlášením dlužníka je vyvratitelná právní domněnka, že dluh v době uznání v uznaném rozsahu trval. Toto hmotněprávní ustanovení (§ 2053) má vazbu na procesní ustanovení § 133 o. s. ř., které určuje, že skutečnost, pro kterou je v zákoně stanovena vyvratitelná domněnka, připouští důkaz opaku, a soud jí má za prokázanou, pokud v řízení nevyšel najevo opak. Podle judikatury Nejvyššího soudu pak „pouhá, třebas i závažná pochybnost o tom, zda existuje skutečnost, které svědčí právní domněnka, tedy nestačí k tomu, aby tato skutečnost nebyla považována za prokázanou“ (k tomu srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 170/2010. Věřitel tak nemusí dokazovat ani vznik dluhu tj. argumentovat smlouvou nebo jinou právní skutečností, zakládajících závazek, ani jeho rozsahem v době uznání. Důkazní břemeno se přesouvá na dlužníka, který musí prokázat, že dluh vůbec nevznikl, nebo že byl splněn či zanikl z jiného důvodu. Vzhledem k tomu, že uznání dluhu není samostatným zavazovacím důvodem, ale je jen utvrzovacím nástrojem, samotné uznání dluhu nenahrazuje skutková tvrzení dle § 79 odst. 1 o. s. ř., tudíž nenahrazuje ani vylíčení rozhodujících skutečností, již se žalobce dovolává. Uznání dluhu jako hmotněprávní jednání adresovaném věřiteli je tak třeba důsledně odlišovat od uznání dluhu jako procesního jednání žalovaného podle § 153a odst. 1 o. s. ř.

15. Pro posuzovanou věc výše uvedené znamená, že pokud žalobkyně uplatnila svou žalobou nárok na zaplacení částky 127 500 000 Kč s příslušenstvím a skutkově svou žalobu odůvodnila tím, že žalovaná č. 1 uznala Dohodou o uznání dluhu a splnění dluhu dne 28. 2. 2023 dluh v této výši a dále, že dluh vznikl z titulu nároků na úhradu plateb z obchodních případů, která měla obdržet žalobkyně, ale namísto toho byly uhrazeny žalované č. 1, respektive z dluhů vůči třetím osobám vytvořených žalobkyní, které měly namísto ní vzniknout první žalované, když tato dlužná plnění následně žalobkyně konkretizovala, pak žaloba je skutkově dostačující. Samotné uznávací prohlášení žalované č.1 však není samostatným závazkem, nýbrž toliko utvrzením (uznáním) dluhu z případných v žalobě uvedených obchodních transakcí. V průběhu jednání před soudem prvního stupně žalovaní, a tedy i žalovaný č. 2, jehož odvolání se nyní projednává, zpochybnili, že zde reálně existují dluhy (pohledávky), které byli žalovaným č. 1 uznány. Za takové situace je na odvolateli (žalovaném č. 2), aby prokázal, že dluh vůbec nevznikl či zanikl z jiného důvodu (k tomu srovnej, například rozhodnutí NS sp. zn. 21 Cdo 4606/2018, sp. zn. 21 Cdo 6073/2017, sp. zn. 32 Odo 1173/2004). Jelikož žalovanému č. 2, jako ručiteli, náleží shodné námítky, které má proti věřiteli dlužník, pak i žalovaný č. 2, jako ručitel, může namítat, že pohledávky věřitele (žalobkyně), které byly předmětem uznání, ve skutečnosti neexistují či případně zanikly jiným způsobem. Toto tvrzení však musí žalovaný č. 2 prokázat. Jelikož, jak výše uvedeno, i žalovaný č. 2, prostřednictvím svého právního zástupce, při jednání soudu prvního stupně dne 7. 11. 2023 zpochybnil existenci dluhu, který byl uznávacím prohlášením uznán, měl být soudem prvního stupně podle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. vyzván, aby toto své tvrzení, případně skutkově doplnil, a aby k tomuto tvrzení navrhl relevantní důkazy. Toto poučení se však ze strany soudu prvního stupně odvolatel nedočkal, když ani uvedenou okolnost soud prvního stupně nijak v odůvodnění svého rozhodnutí neakcentoval. Odvolatel tak měl být soudem prvního stupně poučen o tom, že je na něm důkazní břemeno ohledně jeho tvrzení, že dluh, který byl žalovaným č.1 uznán, neexistuje, případně zanikl jiným způsobem a o následcích případného neunesení důkazního břemene měl být rovněž žalovaný č. 2 soudem prvního stupně poučen. Jelikož se mu daného poučení podle § 118a o. s. ř. nedostalo, jde o vadu, která může mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Teprve po případném poučení a výzvě podle § 118a o. s. ř. k uvedené otázce, si může soud prvního stupně vyhodnotit, zda žalovaným č. 2 uvedená tvrzení a navržené důkazy mohou vyvrátit existenci pohledávky, která byla předmětem uznání dluhu.
16. Pokud jde o namítanou neplatnost uznání dluhu z důvodu bezprávné výhrůžky ve vztahu k žalovanému č. 2, který uznávací prohlášení podepsal jednak za žalobkyni (jako jeden z jednatelů) a jednak za žalovanou č. 1 (jako člen představenstva), kdy tato výhrůžka měla spočívat v tom, že

Shodu s prvopisem potvrzuje B. Ch.

žalobkyně se případně připojí k původnímu insolvenčnímu návrhu jiného věřitele žalovaného č. 1, pak v tomto směru se odvolací soud se s právním hodnocením soudu prvního stupně ztotožňuje.

17. Bezprávnou výhrůžkou se rozumí podle konstantní judikatury Nejvyššího soudu (např. sp. zn. 23 Cdo 855/2013) následující. *O svobodný právní úkon nejde, byl-li tento úkon učiněn v důsledku psychického donucení (nátlaku), tedy bezprávné výhrůžky; rozhodující je přitom působení bezprávné výhrůžky v době učinění právního úkonu. Uzavřel-li některý z účastníků smlouvy smlouvu na základě psychického donucení, nedovoleným nátlakem ze strany druhého účastníka smlouvy, bylo jeho jednání postiženo nedostatkem svobody vůle. Bezprávnou výhrůžkou je takové protiprávní působení na vůli jednajícího, když se vůle vytváří pod vlivem důvodné bázně či strachu z protiprávní hrozby.*
18. Předmětné uznávací prohlášení a na něj navazující ručitelské prohlášení, považuje i odvolací soud za platná právní jednání. Není zde protiprávní působení na vůli jednajícího (Mgr. J. S.), kterým by se jeho vůle vytvářela pod vlivem důvodné bázně či strachu z protiprávní hrozby a není zde ani nedovolený nátlak. Pokud při odvolacím jednání žalovaný č.2 k tomu namítal, že předmětný nátlak byl na jeho osobu činen ze strany většinového společníka žalobkyně, a to od španělské společnosti: Havas Management España, S.L., která vlastní ve společnosti žalobkyně Havas Média Czech republic, s. r. o., 60 % podíl, pak nemůže jít dle odvolacího soudu o bezprávnou výhrůžku ve smyslu uvedené judikatury. Dle odvolacího soudu, není bezprávnou výhrůžkou okolnost, že většinový společník žalující společnosti za situace, že se dozvěděl o ekonomických problémech žalovaného č.1 (o hrozícím či probíhajícím insolvenčním řízení) a situace, kdy většinový společník dosahuje zisku prostřednictvím žalobkyně, nařídí (z titulu svého většinového podílu) svému statutárnímu zástupci vypracování a podpis uznávacího prohlášení tak, aby případně ochránil svůj majetek – své investice. Následně lze souhlasit se závěrem soudu prvního stupně, že ani případný nátlak (míněno ekonomický, když žádný další nebyl tvrzen) na žalovanou č. 1 (jejímž statutárním zástupcem je také žalovaný č.2) ze strany žalobkyně spočívající v případném připojení se k insolvenčnímu návrhu, aby pohledávky žalobkyně byly ochráněny, ještě není bezprávnou výhrůžkou, která by mohla vést k neplatnosti, jak uznávacího prohlášení, tak ručitelského prohlášení. V tomto směru je nutno souhlasit s žalující stranou, že žalovaný č. 2 je osobou v oblasti podnikání na mediálním trhu „významným hráčem“ a dlouhou dobu se pohybuje a orientuje v těchto podnikatelských vztazích a zároveň má povědomí i o právních jednání (žalovaná č. 2 má právnické vzdělání). Pokud žalovaný č. 2 jako statutární zástupce (jak žalobkyně, tak žalované č. 2 i jako fyzická osoba) v rozhodné době učinil předmětná právní jednání, tak nelze uzavřít, že by tvrzený ekonomický nátlak (hrozba insolvenčním řízením) ze strany žalobkyně (prostřednictvím zahraniční společnosti – většinového vlastníka žalobkyně), mohl být bezprávnou výhrůžkou a způsobit neplatnost právního jednání ve smyslu § 587o. z.
19. Ze všech výše uvedených důvodů proto odvolací soud postupoval podle § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. a rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu k žalovanému č. 2 zrušil, a podle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. V dalším řízení bude na soudu prvního stupně, aby žalovaného č. 2 vyzval a poučil podle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. k doplnění tvrzení a případně k uvedení důkazů, které by vyvracely existenci dluhu a který byl předmětem uznávacího prohlášení. Pokud takové důkazy budou žalovaným č. 2 navrženy, případně tyto důkazy soud prvního stupně provedl a eventuálně učinil závěr, zda pohledávka, která byl předmětem uznání, existovala, případně v době rozhodnutí soudu existuje, a zda žalovaný č. 2 je povinen tento dluh zaplatit z titulu ručení. V novém rozhodnutí pak soud prvního stupně neopomene rozhodnout i o nákladech odvolacího řízení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. k) o. s. ř.).

Praha 26. listopadu 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje B. Ch.

Mgr. Martin Jachura v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje B. Ch.